

מסורת הש"ס

(א) [לעיל מה: ג.] **פ**י מלשון פקעה ככדי נדרס (כט, א.) **ז**ימ קיב: ז"צ מה: ד.) [לעיל מה: ז"מ ה:]. **ס** [נדפדפי נמין, ו.] **ו** [ג"ל ממתימא], ו [ויע' חוס' ז"צ ג: ד"ה לחיל וואגדריי], **ח** [דף ה. וסס],

‏‏

מוסף רש"י

בזמנו נשבע ונוטל. כלומר אם בזמנ תובע, בדין נשבע וטוטל, דהיינו מן השנבעין וטוטלין שכיר בזמנו נשבע וטוטל וטעמא משום דנעל הבית טרוד כפועליו הימנוהו לשכיר (רשב"ם ב"ב מה:). עבר זמנו. אחר שקעטה התמה, המוציא מחבירו. שכיר (שם).

‏‏

רבינו חננאל

רישא וסיפא בראייה ניהור מיהו ראיהי דלישלים פירוש כי אם יש לו לחובע ראיא משלים הנתבע ואם אין לו ראיא פטור תני. ראייה דשבויה) שאפי' יש לו ראייה נשבע וטוטל לא תני והכלה (ל' ברפ"ש ליה שמואל כי האומן אם טוען ב' סליים קצצת לי ובעל הבית אומר ו' קצצתי ואומן בוז ישבע בעל הבית ויפסיד האומן. מאי טעמא קצצת מוכר דכירי לה איניש: איני והא תני רבה בר שמואל קצץ המוציא מחבירו עליו הוראיה ואי לא מיייתי האומן קצץ פקעי ישיבע בעה"ב: ופריך רב נחמן לצדיקין קתני או ביאי ראיא ששרים קצץ לו ויטול או ישבע בעה"ב ויפקע: ומתובין עליה הנותן סלייתו לאומן אומן אומר ב' קצצת לי והוא אומר: אל כל זמן שטטלית בדי אומן על בעה"ב להביא ראייה. נתנה לו בזמנו נשבע ונוטל אחר זמנו המוציא מחבירו עליו הוראיה. קתני מיהא בזמנו נשבע וטוטל. אמאי ישיבע בעה"ב. דהא קציצה היא. ואמרת קציצה ודאי מידכר דכיר לה בעה"ב. ופריך רב נחמן בר יצחק הא מתניא ר' יהודה היא. דאמר כל זמן שבעה"ב מודה במקצת כגון שטוען האומן כי ב' קצצת לי ואתה חייב לתת לי שתייה. ובעה"ב אומר אין לך בידי אלא אחת לפי שלא קצצתי לך אלא א'. והשבויה נוטה על בעה"ב לישבע וליפטור. והשכיר נשבע ונוטל: ואמרין הי ר' יהודה אי נימא ר' יהודה דמתניתין והא מחמיר הוא לשכיר דאמר לעולם אין השכיר נשבע וטוטל [אלא] אם יש מקצת הוראה שטוען השכיר בכל ומודה לו בעל הבית כי נשאר לך אצלי עדיין: אלא ר' יהודה דבריייתא הוא דתניא שכיר כל (ס' וסס)

רישא וסיפא בראיה. רישא (ס' נהי דקתני נשבע ונוטל ליתיה אלא שיציא תחלה עדים ששכרו: **ראיה דלשלם קסני**. ראיה המחייבת את צעה"צ לשלם קסני: **ראיה דלשצועה**. שאינה צאה אלא לגלגל את השצועה על השכיר לא קתני: **והא תני רבה צר שמואל כו'**. הך ^(א) מתניתין ללעיל: **כל זמן שהטלים ביד אומן**. דבעל הבית הוי המוציא מחבירו עליו הראיה להביא עדים שלא קצץ אלא אחת: **רבי יהודה היא כו'**. והכא נמי שצועה אצל בעל הבית היא מן התורה שהרי מודה במקצת: **אחמורי מחמרי**. על השכיר למשקל שצועה מיניה ושידויה על בעל הבית: **אלא קצץ ר' יהודה היא ולא רבנן**. צתמיה. הא היכא דמחמיר ר' יהודה אשכיר כגון בשאין מקצת הודאה אצל בעל הבית מקילין רבנן אשכיר והימנוהו בשצועה: **אלא צהא פליגי כו'**. ולעולם קצץ ר' יהודה ולא רבנן והא דתני רבה צר שמואל רבנן היא ודקשיא לך השתא היכא דמחמיר ר' יהודה כו' אין ובהא פליגי רבי יהודה סבר דלאורייתא עבדו רבנן תקנתא לשכיר היכא דליכא אצלל הבית שצועה דלאורייתא עבדו רבנן תקנה לשכיר למיפסיה לשצועה עליה אצל אדרבנן תקנה היא ותקנתא לתקנתא לא עצדינן היכא דאין שם מקצת הודאה דלא רמיא אצלל הבית אלא שצועת היסט דרבנן היא גופה תקנתא היא כרצ נחמן ותקנתא לתקנתא להפכה בעצל הבית ולמיישידיה אשכיר לא עבדו רבנן: **וקאילס מידכר דכירי אינישי**. סבירא להו לרבנן דפליגי אדרכי יהודה הלכך אחמירו זה גבי שכיר: **דקטיל ושדי**. שקלון הדקל ומושקל לארץ: **דגוים**. אומר לעשות דצר גחמא ושגוען ואינו עושה: **וליתיו מאי משכנו**. אותם שיעידו משכנו ויעידו מה משכנו ומה שצועה **יש: צטוענו כלים** [נניטולין] **חסם כנפיו**. צעה"צ טוען שנטל כלים קטנים שאדם יכול להסתיר תחת כנפי גדידיו ולא הכירו צהס עדים: **אמר רב יהודה גרסין ולי"ג דלמור:** ואמר

אמר רבא בהא קמייפלגי רבי יהודה שבר בדאורייתא עבדו ליה תקנתא לשכיר ובדרבנן הואי תקנתא ^(א) **ותקנתא לתקנתא לא עבדינן ורבנן סברי בדרבנן נמי עבדינן תקנתא לשכיר וקציצה מידכר דכיר: נגזל כיצד היו מעידין אותו שנכנס לביתו למשכנו כו': ודלמא לא משכנו מי לא אמר רב נחמן האי מאן דנקיט נרגא בידיה ואמר איזיל ואקטליה לדקלא דפלגיא ואשתכח דקטיל ושדי לא אמרינן דהוא קטליה אלמא ^(א)עביד איניש דגוים ולא עביד הכא נמי דגוים ולא עביד אימא ומשכנו וליחזי מאי משכנו אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן יבטוענו כלים הניטלין תחת כנפיו אמר רב יהודה ראוהו שהטמין כלים תחת כנפיו ויצא**

(ג). מנה לי צידך והלה אומר אין לך בידי כלום והעדים מעידים שיש לו ג' נותן לו ג' וישצע על השאר שלא תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדים מק"ו דהא הכא לא חשיב העדאת עדים כהודאת מקצת מדקאמר ר' יהודה עד שהתא שם הודאה במקצת הטענה ור"י אומר דאינה ראיה דליכא לאוקומי כגון שהחזיר לו כבר מה שראו העדים וממאי דלמרי' התס"י) אם איתא דלר' חייא קמיייתא אינה ראיה דה"נ אלמרי' פ' המדיר (מסעות דף ע"ג:). אם איתא דלרצ הווא דלמור יכולה אשה שתאמר כו' ואע"ג דפסיק התם בפרק בתרא (דף קז:) כוותיה וקצת היה נראה להביא ראיה דהלכה כר' חייא כדמוכח צפ"ק דצ"מ (דף ה.) דר' חייא כרבנן דר"ג דפטרי טענו חטין והודה לו בשעורין דמוקי תרי קראי הוא זה חד להודה במקצת הטענה וחד להודה ממין הטענה והכי קיימא לן דפטור והי"ר יוסף צה"ר צרוך אומר דאינו ראיה דלפילו מאן דפטור צטענו חטין והודה בשעורין אפשר דפליג אדרבי חייא משום דליכא

כל הגשבעין פרק שביעי שבועות

רישא וסיפא בראיה. רישא (ס' נהי דקתני נשבע ונוטל ליתיה אלא שיציא

תחלה עדים ששכרו: **ראיה דלשלם קסני**. ראיה המחייבת את צעה"צ לשלם קסני: **ראיה דלשצועה**. שאינה צאה אלא לגלגל את השצועה על השכיר לא קתני: **והא תני רבה צר שמואל כו'**. הך ^(א) מתניתין

‏‏

רישא וסיפא בראיה ראיה דלשלם קתני ראיה דשבועה לא קתני א"ר ירמיה בר אבא שלחו ליה מבי רב לשמואל ילמדנו רבינו אומן אומר שתיים קצצת לי והלה אומר לא קצצתי לך אלא אחת מי נשבע אומר להן "בוז ישבע בעל הבית ויפסיד אומן קציצה ודאי מידכר דכירי אינישי איני והא תני רבה בר שמואל ^(ב)קצץ המע"ה ואי לא מיייתי ראיה ^(ג)פקע אמאי ישבע בעל הבית ויפסיד אומן אמר רב נחמן דלצדדין קתני או מביא ראיה וישול' או ישבע בעל הבית ויפסיד אומן מיתביה ^(ד)הנותן סלייתו לאומן אומן אומר קצצת לי שתיים והלה אומר לא קצצתי לך אלא אחת כל זמן שטטלית ביד אומן על בעה"ב להביא ראיה נתנה לו בזמנו נשבע ונוטל עבר זמנו המע"ה בזמנו מיהא נשבע ונוטל אמאי יישבע בעה"ב ויפסיד אומן אמר רב נחמן בר יצחק הא מני ר' יהודה היא דאמר כל זמן ששבועה נוטה אצל בעה"ב שכיר נשבע ונוטל הי ר' יהודה אילימא ר' יהודה דמתניתין אחמורי קא מחמיר דתנן רבי יהודה אומר עד שתהא שם מקצת הוראה אלא רבי יהודה דבריייתא דתניא שכיר כל זמן שלא עבר עליו זמנו הרי זה נשבע ונוטל ואם לאו אינו נשבע ונוטל ואמר ר' יהודה אימתי בזמן שאמר לו תן לי שכרי חמשים דינר שיש לי בידך והוא אומר התקבלת מהן דינר זהב או שאמר לו שתיים קצצת והלה אומר לא קצצתי לך אלא אחת אבל אמר לו לא שכרתך מעולם או שאמר לו שכרתך ונתתי לך שכרך המוציא מחבירו עליו הוראיה מתקוף לה רב שישא בריה דרב אידי אלא קצץ רבי יהודה היא ולא רבנן השתא היכי דמחמיר רבי יהודה מקילי רבנן היכא דמקיל רבי יהודה מחמרי רבנן ואלא מאי רבנן ואלא הא דתני רבה בר שמואל קצץ המוציא מחבירו עליו הוראיה אלא קצץ המוציא מחבירו עליו הוראיה. ואי לא מיייתי ראיה פקע מני לא ר' יהודה. דהא ר"י תני בזמנו נשבע ונוטל ולא רבנן דאי רבנן הא אמרי לעולם נשבע ונוטל. אלא כגון שמודה מקצת טענה בשבועה דרבנן תקנתא להות נשבע ונוטל. אבל כגון היכא דאיכא שבועה דאורייתא על בעה"ב נהנין מהימן דלא חשיב איניש למיגדר דקלא דלאו דליה וי"ל דהתם איירי בלקיטת פירות ולהכי נקט מגלא ומצינא לשון גדירה דשייכא בלקיטת פירות ולכפי' נאמן שדרך הוא למכור פירות אצל הכל איירי בקציצת הדקל ולהכי נקט נרגא ואיזיל ואקטליה דאין דרך למכור אינן העושה פירות לקציצה וכן מוכח דהאידא צהסובל (צ"ק דף 65: וסס) דלא מהימן אקציצה דאוקי הא דתניא שורי הרגת נטיעתי קלצת והלה אומר אתה אמרת לי להורגו אתה אמרת לי לקולצו פטור צשור העומד להריגה ואינן העומד לקציצה: **במועצנו ב"ים הניטלין תחת כנפיו**. והלירו העדים במקצתם והוא טוען שהטמין יותר ממה שראו העדים והיה נראה מתוך פי' זה דאין הלכה כר' חייא דלמור צריש צ"מ (ד' וסס)

פירס צרוקח דוקא צסתם אדם אצל צמוחזק לכן לא וכן נראה וא"ת צלאו הכי מהימן צמגו דאי צעי אמר דזניה מיניה דמהימן כדלמרינן צה"ס (צ"צ דף לו.) האו מאן דנקיט מגלא ומצינא צדיה ואמר איזיל ואגדריה לדקלא דפלגיא דזבניה יניהן מהימן דלא חשיב איניש למיגדר דקלא דלאו דליה וי"ל דהתם איירי בלקיטת פירות ולהכי נקט מגלא ומצינא לשון גדירה דשייכא בלקיטת פירות ולכפי' נאמן שדרך הוא למכור פירות אצל הכל איירי בקציצת הדקל ולהכי נקט נרגא ואיזיל ואקטליה דאין דרך למכור אינן העושה פירות לקציצה וכן מוכח דהאידא צהסובל (צ"ק דף 65: וסס) דלא מהימן אקציצה דאוקי הא דתניא שורי הרגת נטיעתי קלצת והלה אומר אתה אמרת לי להורגו אתה אמרת לי לקולצו פטור צשור העומד להריגה ואינן העומד לקציצה: **במועצנו ב"ים הניטלין תחת כנפיו**. והלירו העדים במקצתם והוא טוען שהטמין יותר ממה שראו העדים והיה נראה מתוך פי' זה דאין הלכה כר' חייא דלמור צריש צ"מ (ד' וסס)

(ג). מנה לי צידך והלה אומר אין לך בידי כלום והעדים מעידים שיש לו ג' נותן לו ג' וישצע על השאר שלא תהא הודאת פיו גדולה מהעדאת עדים מק"ו דהא הכא לא חשיב העדאת עדים כהודאת מקצת מדקאמר ר' יהודה עד שהתא שם הודאה במקצת הטענה ור"י אומר דאינה ראיה דליכא לאוקומי כגון שהחזיר לו כבר מה שראו העדים וממאי דלמרי' התס"י) אם איתא דלר' חייא קמיייתא אינה ראיה דה"נ אלמרי' פ' המדיר (מסעות דף ע"ג:). אם איתא דלרצ הווא דלמור יכולה אשה שתאמר כו' ואע"ג דפסיק התם בפרק בתרא (דף קז:) כוותיה וקצת היה נראה להביא ראיה דהלכה כר' חייא כדמוכח צפ"ק דצ"מ (דף ה.) דר' חייא כרבנן דר"ג דפטרי טענו חטין והודה לו בשעורין דמוקי תרי קראי הוא זה חד להודה במקצת הטענה וחד להודה ממין הטענה והכי קיימא לן דפטור והי"ר יוסף צה"ר צרוך אומר דאינו ראיה דלפילו מאן דפטור צטענו חטין והודה בשעורין אפשר דפליג אדרבי חייא משום דליכא

פרק שביעי שבועות

מו.

רישא וסיפא בראיה. ואיירי כולה ששכרו צעדים וא"ת ניחזי עדים מאי קאמרי דה"ג דייק צה"ס (צ"צ דף מה.) צהלכתא דלומן וי"ל כגון דלא ידעי עדים כמה קצץ והתם גמי ה"מ לשנויי הכי וצלאו הכי משני התם שפיר: **לא קצצתי אך א"א אחת**. ע"כ איירי כגון דלמור שעדיין לא פרע אותה אחת דאי פרעה כבר ה"ל כופר הכל וצסמוך מוקמי' לה כרבי יהודה דצעי הודאה צמקצת וקסה דצעבר זמנו אמאי המע"ה והא מפרש לעיל טעמא משום דחוקה אין צעה"צ עובר צצל מלין ואין שכיר משהה שכרו והכא הרי השהה והרי עצר: **בדרבנן תקנתא הוא**. פירוש שצריך לתקן שצועה וגם צריך לעוקרה ממקום שהיא ראויה להיות דהיינו צעל הבית ולא עצדי תקנתא לתקנתא ולא כמו שפירש הקונט' תקנתא היא כדרך נחמן דלמור משציעין אותו שצועת היסט שהרי אותה שצועה לא היתה צימי תנאים דהתן אין לך צידי פטור ולמרינן נמי בפ"צ דקידושין (דף מג:) והשתא דתקון רבנן שצועת היסט: **ורבנן סברי בדרבנן נמי עבדינן תקנתא**. לא דמי להא דלמרי' (לעיל דף מה.)

צפרק שצועת הדיינין (לעיל דף מה.) גבי סכנגדו חשוד על השצועה דמדרבנן לא מפסינן שצועה דתקנתא לתקנתא לא עצדינן דהתם צתחלה נתקנה על השמוד ולא ראו לעוקרה אצל הכא מעיקרא מתקנינ' לה על השכיר: **עביד איניש דגוים ורא עביד**. פירס צרוקח דוקא צסתם אדם אצל צמוחזק לכן לא וכן נראה וא"ת צלאו הכי מהימן צמגו דאי צעי אמר דזניה מיניה דמהימן כדלמרינן צה"ס (צ"צ דף לו.) האו מאן דנקיט מגלא ומצינא צדיה ואמר איזיל ואגדריה לדקלא דפלגיא דזבניה יניהן מהימן דלא חשיב איניש למיגדר דקלא דלאו דליה וי"ל דהתם איירי בלקיטת פירות ולהכי נקט מגלא ומצינא לשון גדירה דשייכא בלקיטת פירות ולכפי' נאמן שדרך הוא למכור פירות אצל הכל איירי בקציצת הדקל ולהכי נקט נרגא ואיזיל ואקטליה דאין דרך למכור אינן העושה פירות לקציצה וכן מוכח דהאידא צהסובל (צ"ק דף 65: וסס) דלא מהימן אקציצה דאוקי הא דתניא שורי הרגת נטיעתי קלצת והלה אומר אתה אמרת לי להורגו אתה אמרת לי לקולצו פטור צשור העומד להריגה ואינן העומד לקציצה: **במועצנו ב"ים הניטלין תחת כנפיו**. והלירו העדים במקצתם והוא טוען שהטמין יותר ממה שראו העדים והיה נראה מתוך פי' זה דאין הלכה כר' חייא דלמור צריש צ"מ (ד' וסס)

פירס צרוקח דוקא צסתם אדם אצל צמוחזק לכן לא וכן נראה וא"ת צלאו הכי מהימן צמגו דאי צעי אמר דזניה מיניה דמהימן כדלמרינן צה"ס (צ"צ דף לו.) האו מאן דנקיט מגלא ומצינא צדיה ואמר איזיל ואגדריה לדקלא דפלגיא דזבניה יניהן מהימן דלא חשיב איניש למיגדר דקלא דלאו דליה וי"ל דהתם איירי בלקיטת פירות ולהכי נקט מגלא ומצינא לשון גדירה דשייכא בלקיטת פירות ולכפי' נאמן שדרך הוא למכור פירות אצל הכל איירי בקציצת הדקל ולהכי נקט נרגא ואיזיל ואקטליה דאין דרך למכור אינן העושה פירות לקציצה וכן מוכח דהאידא צהסובל (צ"ק דף 65: וסס) דלא מהימן אקציצה דאוקי הא דתניא שורי הרגת נטיעתי קלצת והלה אומר אתה אמרת לי להורגו אתה אמרת לי לקולצו פטור צשור העומד להריגה ואינן העומד לקציצה: **במועצנו ב"ים הניטלין תחת כנפיו**. והלירו העדים במקצתם והוא טוען שהטמין יותר ממה שראו העדים והיה נראה מתוך פי' זה דאין הלכה כר' חייא דלמור צריש צ"מ (ד' וסס)

(א) חולי י"ל והלכה כמו ששלם שמואל לצי צר כי האומן וכו'. **(ג)** חולין ק' היתה גורסת דנינו צנמ'.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(א) חולי י"ל והלכה כמו ששלם שמואל לצי צר כי האומן וכו'. **(ג)** חולין ק' היתה גורסת דנינו צנמ'.

(א) חולי י"ל והלכה כמו ששלם שמואל לצי צר כי האומן וכו'. **(ג)** חולין ק' היתה גורסת דנינו צנמ'.

(א) חולי י"ל והלכה כמו ששלם שמואל לצי צר כי האומן וכו'. **(ג)** חולין ק' היתה גורסת דנינו צנמ'.

(א) חולי י"ל והלכה כמו ששלם שמואל לצי צר כי האומן וכו'. **(ג)** חולין ק' היתה גורסת דנינו צנמ'.

(א) חולי י"ל והלכה כמו ששלם שמואל לצי צר כי האומן וכו'. **(ג)** חולין ק' היתה גורסת דנינו צנמ'.

(א) חולי י"ל והלכה כמו ששלם שמואל לצי צר כי האומן וכו'. **(ג)** חולין ק' היתה גורסת דנינו צנמ'.

(א) חולי י"ל והלכה כמו ששלם שמואל לצי צר כי האומן וכו'. **(ג)** חולין ק' היתה גורסת דנינו צנמ'.

(א) חולי י"ל והלכה כמו ששלם שמואל לצי צר כי האומן וכו'. **(ג)** חולין ק' היתה גורסת דנינו צנמ'.

(א) חולי י"ל והלכה כמו ששלם שמואל לצי צר כי האומן וכו'. **(ג)** חולין ק' היתה גורסת דנינו צנמ'.

(א) חולי י"ל והלכה כמו ששלם שמואל לצי צר כי האומן וכו'. **(ג)** חולין ק' היתה גורסת דנינו צנמ'.

(א) חולי י"ל והלכה כמו ששלם שמואל לצי צר כי האומן וכו'. **(ג)** חולין ק' היתה גורסת דנינו צנמ'.

(א) חולי י"ל והלכה כמו ששלם שמואל לצי צר כי האומן וכו'. **(ג)** חולין ק' היתה גורסת דנינו צנמ'.

כד א ב מיי פ"ה מהל'

שמירות הל' ז סמג עשין פט טוש"ע ח"מ סי' פט סעיף ד:

בה ג ד מיי' שם הל' ח טוש"ע שם סעיף ה ועיי' שם:

כו ה מיי' פ"ד מהל' גולה הלכה ד סמג עשין עג טוש"ע ח"מ סי' 5 סעיף 3:

כו ו מיי' שם הלכה ה טוש"ע שם סעיף א:

‏‏

רבינו חננאל (המשכן) זמן ששוכר עליו (כגון [משום] לא תלין פעולת שכיר הרי זה נשבע ונוטל. ואם לאו אינו נשבע. א"ר יהודה אימתי בזמן שאמר לו תן שכרי ג' וזו הורא אמר נתקבלת מהן דינר זהב או שאמר לו ב' קצצת לי והוא אומר א'. אבל אמר לא שכרתוך. או שאמר לו שכרתך ונתתי לך שכרך המוציא מחבירו עליו הוראיה. ומתקפי' עלה וכי קצץ בזמנו נשבע ונוטל לר' יהודה ולא רבנן השתא בשכיר דמחמיר ר' יהודה ואמר אינו נשבע אלא עד שתהא שם מקצת הוראה מקילי רבנן ואמרי אע"ג דלית שם מקצת הוראה נשבע ונוטל היכא דמקיל ר' יהודה בקציצה ואמר נשבע ונוטל מחמיר רבנן ואמרי לא: ואלא הא דתני רבה בר שמואל קצץ המוציא מחבירו עליו הוראיה. ואי לא מיייתי ראיה פקע מני לא ר' יהודה. דהא ר"י תני בזמנו נשבע ונוטל ולא רבנן דאי רבנן הא אמרי לעולם נשבע ונוטל. אלא כגון שמודה מקצת טענה בשבועה דרבנן תקנתא להות נשבע ונוטל. אבל כגון היכא דאיכא שבועה דאורייתא על בעה"ב נהנין מהימן דלא חשיב איניש למיגדר דקלא דלאו דליה וי"ל דהתם איירי בלקיטת פירות ולהכי נקט מגלא ומצינא לשון גדירה דשייכא בלקיטת פירות ולכפי' נאמן שדרך הוא למכור פירות אצל הכל איירי בקציצת הדקל ולהכי נקט נרגא ואיזיל ואקטליה דאין דרך למכור אינן העושה פירות לקציצה וכן מוכח דהאידא צהסובל (צ"ק דף 65: וסס) דלא מהימן אקציצה דאוקי הא דתניא שורי הרגת נטיעתי קלצת והלה אומר אתה אמרת לי להורגו אתה אמרת לי לקולצו פטור צשור העומד להריגה ואינן העומד לקציצה: **במועצנו ב"ים הניטלין תחת כנפיו**. והלירו העדים במקצתם והוא טוען שהטמין יותר ממה שראו העדים והיה נראה מתוך פי' זה דאין הלכה כר' חייא דלמור צריש צ"מ (ד' וסס)

(א) חולי י"ל והלכה כמו ששלם שמואל לצי צר כי האומן וכו'. **(ג)** חולין ק' היתה גורסת דנינו צנמ'.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

(ג) דש"י וכל הראשונים לא פירשו קן.

